הגמרא מביאה ראיה לדברי ריש לקיש: תַּנְיָא נַמִּי הָכִי – שנינו כריש לקיש, מִי שֶׁאָמַר ׳חֲרִינִי נְזִיר׳, וְשָׁמַע חֲבֵירוֹ וְשָׁהָה כשיעור כְּדֵי דִּבּוּר, וְאחר כך אָמַר ׳וַאֲנִי׳, הוּא [–הראשון] אָסוּר – חלה עליו נזירות, וַחֲבֵירוֹ מוּתָּר, שלא חלה עליו נזירות, כיון שאמר ׳ואני׳ אחר כדי דיבור. ומבארת הברייתא: וְכַמָּה הוא השיעור של כְּדֵי דִּבּוּר, כְּדֵי שֶׁאֵילַת שָׁלוֹם תַּלְמִיד לְרַבּוֹ. ומשמע שכיון ששהה כדי דיבור, אפילו אם מיד אחר כך אמר ׳ואני׳, לא חלה עליו נזירות, וכדברי ריש לקיש, ולא כרבי יהודה נשיאה.

ראיה נוספת לריש לקיש: לֵימָא מְסַיְּיעָא לֵיהּ לריש לקיש, ממה ששנינו במשנתינו, מִי שֶׁאָמַר ׳חֲרִינִי נְזִיר, וְשָׁמַע חֲבֵירוֹ וְאָמַר ׳וַאֲנִי׳, ושמע אדם נוסף ואמר ׳וַאֲנִי׳, כולם נזירים. וממה ששנה התנא רק פעמיים ׳ואני׳ וְתוּ לֹא, מדוקדק כריש לקיש. שהרי לרבי יהודה נשיאה גם ארבעה יכולים להתפיס, ולמה לא שנה התנא ארבעה, כדי להשמיענו שחלה נזירות אף על הרביעי שהתפיס אחרי השיעור של כדי דיבור.

דוחה הגמרא: תַּנָּא כְּדִי רוֹכְלָא לִיחְשֵׁשׁ וְלֵיזִיל – וכי התנא הוא כרוכל המחזר בעיירות שמכריז ומונה את כל פרטי סחורתו. כלומר, לא חשש התנא למנות ארבעה אף שיש בזה חידוש, שדרכו לקצר ובא לומר רק את עיקר הדין שנזירות חלה בהתפסה.

הגמרא מקשה על זה: כיון שאין דרך התנא למנות הכל, אם כן וְלֵיתְנֵי חַד וְלִשְׁמְעִינַן הָנֵי – דיו לתנא שימנה רק פעם אחת ׳ואני׳, ולמה מנה פעמיים, אלא מזה מוכח שהקפיד בדווקא למנות שתים כדי למעט את השאר, וכדברי ריש לקיש. מתרצת הגמרא: הָכִי נַמִּי – אכן היה יכול למנות ׳ואני׳ רק פעם אחת, וּמְשׁוּם דְּקָתָנֵי סֵיפָא – כיון שבהמשך שונה שאם ׳הוּתַּר הָרִאשׁוֹן, הוּתְּרוּ כּוּלָּן, הוּתַּר הָאַחֲרוֹן מוּתָּר וְכוּלָּן אֲסוּרִין׳, והלשון ׳ראשון׳ ו׳כולן׳ וכן ׳אחרון׳ ו׳כולן׳, מִכְּלָל דְּאִיכָּא אֶמְצָעִי – משמעו שמלבד הראשון והאחרון יש עוד אמצעי שהתפיס בראשון, וּמְשׁוּם הָכִי קָתָנֵי – לכן שנה ׳וַאֲנִי׳ ׳וַאֲנִי׳ פעמיים, אבל לא כדי למעט את השאר.

הגמרא מסתפקת בדין התפסה: אִיבַּעְיָא לְהוּ, שני אנשים או יותר ששומעים אדם שאמר ׳חריני נזיר׳, ובכל אחד מהם אומר ׳ואני׳, האם חַד בְּחַבְרֵיהּ מִיתְפְּסִי – כל אחד מתכוון להתפיס נזירותו בזה שלפניו. אוֹ דִלְמָא, כֻּלָּם מִיתְפְּסֵי – כולם מתפיסים בראשון שאמר ׳חריני נזיר׳.

מבררת הגמרא: לְמַאי נַפְקָא מִינָּהּ. מבארת הגמרא: לְאַתְפּוּסֵי וּמֵיזַל – להמשיך ולהתפיס. כלומר, כמה אנשים יכולים להתפיס ולומר ׳ואני׳. אִי אָמְרַתְּ חַד בְּחַבְרֵיהּ מַתְפְּסִים – אם תפרש שכל אחד מתפיס בזה שלפניו, מַתְפְּסִין וְאָזְלִין לְעוֹלָם – אין שיעור למספר האנשים שיכולים להתפיס, ואפילו זמן רב אחר שאמר הראשון ׳חריני נזיר׳ יכול לבוא אדם ולומר ׳ואני׳, ובלבד שיאמר כן בתוך כדי דיבור לאמירת חבירו שקדם לו. וְאִי אָמְרַתְּ בָּקָא מַתְפְּסֵי – אבל אם תפרש שכולם מתפיסים בנדרו של הראשון, אם כן טָפֵי מִכְּדֵי דִּבּוּר לֹא מַתְפְּסִין – אין יכולים להתפיס אחר כדי דיבור מאמירת הראשון, שהרי כולם מתפיסים בו. מַאי – מה היא ההכרעה בזה.

הגמרא מנסה לפשוט את הספק: תָּא שְׁמַע ממשנתינו, האומר ׳חֲרִינִי נָזִיר, וְשָׁמַע חֲבֵירוֹ וְאָמַר ׳וַאֲנִי׳, ושמע אדם נוסף ואמר ׳וַאֲנִי׳, כולם נזירים. ושנה התנא רק פעמיים ׳ואני׳ וְתוּ לֹא מִידִי, ויש לדקדק מזה שְׁמַע מִינָּהּ בָּקָא הוּא דְּמַתְפְּסֵי – שכולם מתפיסים בראשון, ולכן רק מעט אנשים יכולים להתפיס, כיון שצריכים לומר ׳ואני׳ בתוך כדי דיבור לדברי הראשון, דְּאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ חַד בְּחַבְרֵיהּ מִיתְפְּסִי – שאילו כל אחד מתפיס בקודם לו, לֵיתְנֵי טוֹבָא ׳וַאֲנִי׳ – ישנה התנא פעמים רבות ׳ואני׳, כדי ללמדנו שרבים יכולים להתפיס אם כל אחד יאמר ׳ואני׳ בתוך כדי דיבור לחבירו.

דוחה הגמרא: תַּנָּא כְּדִי רוֹכְלָא לִיחְשֵׁשׁ וְלֵיזִיל – וכי התנא נוהג כרוכל המכריז על סחורתו ומונה הכל. כלומר, לא מנה התנא אלא שנים, אע"פ שרבים יכולים להתפיס. מקשה הגמרא: אם כן, וְלֵיתְנֵי רק חַד – ישנה רק פעם אחת, וּלְשַׁמְעִינַן כּוּלְּהוּ – ונלמד מזה לבד דין ההתפסה [וגם שאם הותר הראשון הותר השני], ולמה נכתבו שנים. מתרצת הגמרא: אַיְידֵי דְּקָתָנֵי – כיון שבהמשך שנה התנא ׳הוּתַּר הָרִאשׁוֹן, הוּתְּרוּ כּוּלָּן, הוּתַּר הָאַחֲרוֹן, הָאַחֲרוֹן מוּתָּר וְכוּלָּן אֲסוּרִין׳, שלשון זה משמע מִכְּלָל דְּאִיכָּא אֶמְצָעִי – שמלבד הראשון והאחרון יש עוד אמצעי שהתפיס בראשון, מְשׁוּם הָכִי קָתָנֵי ׳וַאֲנִי׳ ׳וַאֲנִי׳ פעמיים, שיחד עם האומר ׳חריני נזיר׳ יש כאן שלשה.

ראיה נוספת מהמשך המשנה: תָּא שְׁמַע, שנינו במשנתינו, הוּתַּר הָרִאשׁוֹן שאמר ׳חריני נזיר׳, הוּתְּרוּ כּוּלָּן – כל האחרים שאמרו ׳ואני׳. ומשמע שרק אם הַרִּאשׁוֹן הותר, הוּא דְּשָׁרוּ – דווקא באופן זה הותרו כולם, הָא אֶמְצָעִי – אבל אם האמצעי הותר, לֹא הותרו האחרים, ואם כל אחד מתפיס בחבירו, הרי גם כשהותר האמצעי, יש להתיר את האחרון, שהרי נזירותו תלויה בו. אלא שְׁמַע מִינָּהּ שכולם בָּקָא מַתְפְּסִין – בראשון, ולכן רק אם הוא הותר, הותרו כולם.

הגמרא דוחה את הראיה: אֵימָא לָךְ, לְעוֹלָם חַד בְּחַבְרֵיהּ מַתְפְּסִים – כל אחד מתפיס בזה שלפניו, וגם אם הותר האמצעי מנזירותו הותר האחרון, ומה ששנינו במשנה דווקא הותר הראשון, אַיְידֵי דְּבָעֵי מֵיתְנָא ׳הוּתְּרוּ כּוּלָּן׳ – כיון שרצה להשמיענו אופן שכולם מותרים מנזירותם, לכן נקט באופן שהותר הראשון, דְּאִי תָּנָא – שאילו שנה ׳הותר האֶמְצָעִי׳, הרי אִיכָּא רִאשׁוֹן דְּלֹא מַשְׁתְּרֵי – הראשון [שאמר ׳חריני נזיר׳] אינו ניתר עמו, מְשׁוּם הָכִי קָתָנֵי ׳הותר הָרִאשׁוֹן׳, שבאופן זה הותרו כולם ממש.

ראיה מהמשך דברי המשנה: תָּא שְׁמַע, שנינו במשנתינו, אם הוּתַּר הָאַחֲרוֹן, הָאַחֲרוֹן מוּתָּר וְכוּלָּן אֲסוּרִין, ומשמע שכולם אסורים דווקא אם הותר האחרון דְּלֹא אִיכָּא אַחֲרִינָא בַּתְרֵיהּ – שלא התפיס עוד אחד אחריו, אֲבָל אם הותר האֶמְצָעִי, דְּאִיכָּא אַחֲרִינָא בַּתְרֵיהּ – שיש אחריו עוד אדם שהתפיס בו נזירות, גם הוא מַשְׁתְּרֵי – הותר מנזירותו על ידי שנזירות האמצעי הותרה. שְׁמַע מִינָּהּ – נלמד מזה, דְּחַד בְּחַבְרֵיהּ מַתְפְּסִים – שכל אחד מתפיס בזה שלפניו ולא בראשון, ולכן אם הותר האמצעי, זה שאחריו מותר, כיון שהתפיס בו.

הגמרא דוחה את הראיה: לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ בָּקָא מִיתְפְּסִין – באמת אפשר לומר שכולם מתפיסים בראשון, וגם אם הותר האמצעי יהיו כל האחרים אסורים, וּמַאי ׳אַחֲרוֹן׳ דְּקָתָנֵי – ומה הפירוש ׳אחרון׳ ששנינו במשנה, זהו הָאֶמְצָעִי, שגם הוא נקרא אחרון, וכוונת המשנה שאם הותר אחד מהם, מלבד הראשון, כולם אסורים [חוץ מהניתר בעצמו]. וְהטעם שנקט התנא ׳הותר האחרון׳ ולא ׳האמצעי׳, אַיְידֵי דְּתָנָא ׳רִאשׁוֹן׳ – אגב ששנה ברישא ׳הותר הראשון׳ תָּנָא בסיפא לשון ׳אַחֲרוֹן׳ שהוא הפכו.

הגמרא פושטת את הספק מברייתא: תָּא שְׁמַע, דְּתַנְיָא בְּהֶדְיָא, ׳הוּתַּר הָרִאשׁוֹן, הוּתְּרוּ כּוּלָּן, הוּתַּר הָאַחֲרוֹן, הָאַחֲרוֹן מוּתָּר וְכוּלָּן אֲסוּרִין׳, הוּתַּר אֶמְצָעִי, הֵימֶנּוּ וּלְמַטָּה [–כל אלו שקיבלו אחריו], נִדְרָם מוּתָּר, הֵימֶנּוּ וּלְמַעְלָה [–אלו שקיבלו לפניו], נִדְרָם אָסוּר. שְׁמַע מִינָּהּ חַד בְּחַבְרֵיהּ מַתְפְּסִים – שכל אחד מתפיס בזה שלפניו. שאילו היו כולם מתפיסים בראשון, לא היו ניתרים על ידי היתר האמצעי. הגמרא מכריעה, שְׁמַע מִינָּהּ – אכן כך מוכח מהברייתא: שנינו במשנה: האומר חֲרִינִי נָזִיר, וְשָׁמַע חֲבֵירוֹ וְאָמַר פִּי כְּפִיו וּשְׁעָרֵי כִּשְׁעָרָיו וְכוּ׳, נעשה נזיר: מקשה הגמרא: האם מַשְׁמָע דְּאָמַר ׳פִּי כְּפִיו וּשְׁעָרֵי כִּשְׁעָרָיו׳, הֲרֵי הוא נָזִיר, ואינו צריך לומר יותר מכך,

וּרְמִינְהוּ – והרי שנינו בברייתא, האומר 'הֲרֵי נְזִירָה', וְכֵן האומר 'רַגְלִי נְזִירָה', לֹא אָמַר כְּלוּם ולא חלה עליו נזירות. אבל אם אמר 'רֹאשִׁי נְזִירָה', או 'כִּבְדִי נְזִירָה', הֲרֵי זֶה נָזִיר. זֶה הַכְּלָל, אם קיבל נזירות על אבר שהוא דָּבָר שֶׁהַנְּשָׁמָה תְּלוּיָה בּוֹ – שאם ינטל האבר ימות האדם, כגון ראש או כבד, הֲרֵי זֶה נָזִיר, שהרי כל גופו חי מאותו האבר, ולכן נגרר אחריו וחלה עליו נזירות. אבל אם קיבל נזירות על אבר שאין הנשמה תלויה בו, אין כל גופו נגרר אחרי האבר הזה, ואין שייך נזירות על אבר אחד. ולפי זה קשה, מדוע האומר 'פִּי כפיו ושערי כשערו' הרי הוא נזיר, הלא אף אם ינטל שערו או יחתכו שפתיו לא ימות.

מתרצת הגמרא: אָמַר רַב יְהוּדָה, במשנתינו אין הכוונה שאמר רק 'פִּי כפיו' או 'שערי כשערו', אלא דְּאָמַר הָכִי – אמר כך, 'יֵעָשֶׂה פִּי כְּפִיו מַיִן' וְכֵן 'יעשה שְׂעָרַי כְּשַׂעְרוֹ מְלָגוֹז', וכיון שאמר בפירוש אחד משני לשונות אלה, אין כוונתו לאסור את פיו או שערו בלבד, אלא כוונתו לומר שהרי הוא נזיר כמו חבירו ולכן אינו יכול לשתות יין, ולכן אינו יכול לגזוז שערו:

שנינו במשנה: אשה שאמרה 'הֲרֵינִי נְזִירָה', וְשָׁמַע בַּעְלָהּ וְאָמַר 'וַאֲנִי', ובכך חלה גם עליו נזירות, אֵינוֹ יָכוֹל לְהָפֵר את נזירות אשתו: הגמרא דנה בגדר הפרת נדרים: אֵיבַּעְיָא לְהוּ, בַּעַל המיפר נדרי אשתו, מֵיעַקַּר עָקַר – האם הוא עוקר את הנדר מעיקרו, וכאילו לא נדרה מעולם, אוֹ דִּלְמָא, אין הוא עוקרו למפרע אלא מֵינַז נָיֵיז – גוזז וחותך את הנדר מכאן ולהבא, שאמנם עד עתה היה הנדר קיים, ומכאן ואילך בטל נדרה.

מבררת הגמרא: לְמַאי נַפְקָא מִינָּה. מבארת הגמרא: לְגבי אִשָּׁה שֶׁנָּדְרָה בְּנָזִיר, וְשָׁמְעָה חֲבֵרְתָּהּ וְאָמְרָה 'וַאֲנִי' תוך כדי דיבור לדברי הראשונה, וחלה נזירות גם על השניה. ולאחר מכן שָׁמַע בַּעְלָהּ שֶׁל האשה הָרִאשׁוֹנָה על נזירות אשתו וְהֵפֵר לָהּ את נדרה. באופן זה יהיה דינה של השניה תלוי בספק האמור, אִי אָמְרִתְּ – אם תאמר שהבעל שמיפר נדרי אשתו מֵיעַקַּר עָקַר – עוקר את הנדר כאילו לא היה קיים מעולם, אם כן ממילא הַהִיא נַמִּי אִישְׁתְּרִי – נדרה של חברתה הותר גם הוא. כי מאחר שנעקר נדרה של הראשונה מתחילתו, נמצא שחברתה שאמרה 'ואני' התפיסה בנדר שלא היה קיים מעולם. וְאִי אָמְרִתְּ – אבל אם תאמר, שהבעל שמיפר את הנדר מֵינַז נָיֵיז – חותך את הנדר מכאן ולהבא, אבל עד עכשיו היה קיים, אם כן רק אִיהִי אִישְׁתְּרִי – האשה הראשונה, שבעלה הפר לה, הותרה נזירותה, אבל חֲבֵרְתָּהּ – שהתפיסה בה, אֲסִירָא – תעמוד באיסורה, כי בשעה שאמרה 'ואני' עדיין נזירות הראשונה היתה קיימת, וחלה ההתפסה. מַאי – מהי ההכרעה בזה.

תָּא שְׁמַע ממה ששנינו במשנתינו, אשה שאמרה 'הֲרֵינִי נְזִירָה', וְשָׁמַע בַּעְלָהּ וְאָמַר 'וַאֲנִי', אֵינוֹ יָכוֹל לְהָפֵר את נזירותה, כי על ידי זה תתבטל גם נזירותו, ואין אדם יכול להפר נדרי עצמו. וְאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ שבַּעַל מֵינַז נָיֵיז – מיפר רק מכאן ולהבא, אם כן לֵיפֵר לְאִשְׁתּוֹ וְהוּא לִיתְסַר – יפר לאשתו והוא ישאר באיסורו, שהרי בשעה שאמר 'ואני' עדיין היתה אשתו נזירה וחלה התפסתו. ומה מונעו מלהפר לה. אֶלָּא לָאו שְׁמַע מִינָּהּ – אלא מוכח מזה שבַּעַל מֵיעַקַּר עָקַר – עוקר הנדר למפרע, ולכן אם יפר את נזירות אשתו ממילא תופר גם נזירותו, מאחר שנתברר למפרע שהתפיס בנזירות שלא היתה קיימת מעולם.

דוחה הגמרא: לָא – אין להוכיח מכאן שעוקר הנדר למפרע, דִּלְעוֹלָם אפשר לומר שמֵינַז נָיֵיז מכאן ולהבא, וכשמיפר לאשתו אין הוא מיפר את נזירות עצמו, וכיון שכך, בְּדִין הוּא דְּלֵיפֵר לָהּ – היה הדין נותן שיכול להפר לה, וַהֲרֵינוּ טַעְמָא דִּלָּא מָצֵי מֵיפֵר – אך הטעם שאינו יכול להפר הוא, שמִכֵּיוָן דְּאָמַר לָהּ 'וַאֲנִי' – כיון שאמר 'ואני' והתפיס בנזירותה, גילה דעתו שהוא מרוצה מנדרה, וּכְמַאן דְּאָמַר 'קַיָּים לִיבְּיִ דְּמֵי – וכאילו אמר 'מקוים לך', ואין בעל יכול להפר נדרי אשתו אחר שקיימם. אלא אִי מִתְּשַׁיל אַהֲקָמָתוֹ מָצֵי מֵיפֵר – אם ישאל על הקמתו אצל חכם, ויבטל לו את ההקם, יהיה רשאי להפר לה את נדרה, וְאִי לָא – ואם לא ישאל, לֹא מָצֵי מֵיפֵר – אינו יכול להפר לה.

הגמרא מביאה ראיה לגבי ספק זה ממשנה: תָּא שְׁמַע מהמשנה לקמן (כד.), הָאִשָּׁה שֶׁנָּדְרָה בְּנָזִיר, ואחר כך הִפְרִישָׁה אֶת בְּהֶמְתָּהּ – את שלושת הבהמות שצריכה להקריב בסוף ימי הנזירות, וְאַחַר כָּךְ הֵפֵר לָהּ בַּעְלָהּ את נדרה, ונמצא שאינה נזירה ואינה צריכה להקריב הקרבנות. דינן של הבהמות כדלהלן, אִם שֶׁלּוֹ [–של בעלה] הָיְתָה הַבְּהֵמָה שהפרישה לקרבנה, תֵּצֵא הבהמה וְתִרְעֶה בָּעֵדֶר ככל שאר בהמות חולין, שאין לה קדושת קרבן כלל. לפי שאין אדם יכול להקדיש בהמה לקרבן בלא רשות הבעלים, וכיון שבשעה שהפר לה בעלה נתברר שאינה נזירה ואינה חייבת בקרבן, לא היתה לה רשות להפרישה. וְאִם שֶׁלָּהּ הָיְתָה הַבְּהֵמָה שהפרישה, הרי חלה קדושת קרבן על הבהמות, ולכן, הַחַטָּאת תָּמוּת, מאחר שאינה קרבה עבור הנזירות, ואי אפשר להקריב חטאת בנדבה, וכיון שחלה עליה קדושת חטאת ואי אפשר להקריבה, מכניסה לבית ומונע ממנה מים ומזון עד שתמות.

מוכיחה הגמרא לענייננו: וְאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ שבַּעַל מֵיעַקַּר עָקַר את הנדר למפרע, מדוע צריך להמית את החטאת, תֵּיפּוֹק לְחוּלִּין – הרי מאחר שהבעל מיפר לה, יוצאת הבהמה לחולין. מכיון שנתברר שמעולם לא היתה נזירה ולא חלה הפרשת החטאת. אֶלָּא לָאו שְׁמַע מִינָּהּ – אלא מוכח מזה שבַּעַל מֵינַז נָיֵיז, אבל עד שעת ההפרה היה הנדר קיים, ולכן חלה הפרשת החטאת, וכיון שעתה אי אפשר להקריבה, תמות.

הגמרא דוחה את הראיה: לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ בַּעַל מֵיעַקַּר עָקַר – באמת יתכן שעוקר את הנדר מעיקרו, וַהֲיֵינוּ טַעְמָא – אך זהו הטעם שדין החטאת למיתה, כֵּיוָן דְּלָא צְרִיכָה אשה זו כַּפָּרָה, שהרי הופרה נזירותה, הָוְת – הרי היא [–הבהמה] כְּחַטָּאת שֶׁמֵּתוּ בְּעָלֶיהָ לאחר שהפרישוה, וּגְמִירֵי – למדנו מהלכה למשה מסיני דְּחַטָּאת שֶׁמֵּתוּ בְּעָלֶיהָ תָּמוּת, שכשם שחטאת שמתו בעליה דינה למיתה, אע"פ שאין כאן מי שמחויב בכפרה, הוא הדין באשה זו שנעקרה נזירותה, אע"פ שאין לה עתה שום חיוב בכפרה, דין החטאת למות.

ראיה נוספת לגבי ספק זה: תָּא שְׁמַע מהמשנה להלן (כג.), הָאִשָּׁה שֶׁנָּדְרָה בְּנָזִיר, ועברה על נזירותה וְהָיְתָה שׁוֹתָה יַיִן, וכן אם היתה מְטַמְּאָה לְמֵתִים, הֲרֵי זוֹ סוֹפֶגֶת אֶת הָאַרְבָּעִים – לוקה מלקות, משום שעברה על לא תעשה. מבררת הגמרא: הֵיכִי דָּמֵי – במה מדובר, אִילֵימָא אם נעמיד המשנה באופן דְּלֹא הֵיפֵר לָהּ בַּעַל, קשה, וכי צְרִיכָא לְמֵימַר – וכי צריך התנא לגלות זאת, הלא פשוט הוא שכיון שעברה על איסור לאו חייבת מלקות. אֶלָּא פְּשִׁיטָא שמדובר באופן דְּהֵיפֵר לָהּ בַּעַל, והיא שתתה או נטמאה קודם ההפרה, והשמיענו התנא שחייבת מלקות אף שלבסוף הפר לה. וְאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ שבַּעַל מֵיעַקַּר עָקַר, אַמַּאי סוֹפֶגֶת אַרְבָּעִים, הרי הנדר בטל מעיקרו, ונמצא שמעולם לא חלו עליה האיסורים. אֶלָּא לָאו שְׁמַע מִינָּהּ – מוכח מזה שבַּעַל מֵינַז נָיֵיז, ובשעה שעברה על נזירותה היתה נזירותה קיימת, ולכן לוקה.

דוחה הגמרא: לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ – באמת יש לומר שבַּעַל מֵיעַקַּר עָקַר, ואם עברה על האיסורים ואחר כך הפר לה אינה לוקה, ובמשנה מדובר שלא הפר לה, וְהתנא השמיענו דין זה, מִשּׁוּם דְּקָתָנֵי סֵיפָא – ששנה בסיפא, שאם הֵיפֵר לָהּ בַּעְלָהּ וְהִיא לֹא יָדְעָה מהפרתו, וְהָיְתָה שׁוֹתָה יַיִן וּמְטַמְּאָה לְמֵתִים, אֵינָהּ סוֹפֶגֶת אֶת הָאַרְבָּעִים אף שהיתה סבורה לעבור על איסור, ואינה לוקה על מחשבתה [ורבי יהודה חולק שם וסובר שלוקה מכת מרדות מדרבנן]